15/03/2022

Μαρτυρίες δύο Καστοριανών: Όταν ο άγιος Καλλίνικος Εδέσσης ως στρατιώτης κήρυττε και έκανε κατηχητικό στην Καστοριά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καστορίας

του Μητροπολίτου Καστορίας Καλλινίκου

Ἐχθές (Δευτέρα 14 Μαρτίου 2022) στόν Ἱερό Ναό τῆς Παναγίας στήν Κορησό τέλεσα μέ συγκίνηση τήν ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ ἀειμνήστου συνταξιούχου ἐκπαιδευτικοῦ καί ἐπί χρόνια ἱεροψάλτου τῆς Ἐνορίας Ἀναστασίου Τσιτσιμίδη. Ἡ συγκίνησή μου ὀφείλεται στό ὅτι ὁ Ἀναστάσιος μέ ἄκουσε πού μιλοῦσα γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο Ἐδέσσης στήν Καστοριά καί λίγο πρίν φύγει ἀπό τόν κόσμο αὐτό κατέγραψε χειρογράφως τήν προσωπική μαρτυρία του γιά τόν Ἅγιο.Εὐχήθηκα μέ ὅλη μου τήν ψυχή γιά τήν ἀνάπαυση τοῦ ἀδελφοῦ μας Ἀναστασίου καί τόν εὐχαρίστησα θερμῶς γιά τό μεγάλο αὐτό δῶρο του πρός ἐμένα καί πρός τήν Καστοριά, λίγες ἡμέρες πρίν ἀναχωρήσει γιά τήν οὐράνια πατρίδα.
Μέ ἀφορμή τήν κοίμηση τοῦ Ἀναστασίου Τσιτσιμίδη δημοσιεύω τό παρακάτω κείμενο, πού περιέχει καί τήν δική του μαρτυρία, γιά τόν τότε στρατιώτη Δημήτριο Ποῦλο, ἀλλά καί τήν μαρτυρία τοῦ κ. Σεραφείμ Παπαγιάννη, ἰατροῦ ἀπό τήν Ἀμερική.

*

Ἡ Ἱερά Μητρόπολη Καστορίας σεμνύνεται γιά τούς Ἁγίους της, τούς Ἁγίους πού ἀνέθρεψε ἡ ἴδια ἡ Καστοριά ἤ τούς Ἁγίους πού ἁγίασαν στά χώματά της. Πέρα ἀπό τόν ἅγιο Μηνᾶ καί τόν ἅγιο Νικάνορα, ἡ Καστοριά τιμᾶ τόν ἅγιο Νεομάρτυρα Ἰάκωβο τόν ἐκ Καστορίας, τά ἅγια ἀδέλφια ἐκ Κορησοῦ Θεοδόσιο Τραπεζοῦντος καί Διονύσιο, τόν ἅγιο Νεκτάριο τόν ἐν Ἄθῳ, τόν ἅγιο Γεράσιμο Καστορίας τόν Παλλαδᾶ, τήν ὁσία Σοφία ἐν Κλεισούρᾳ, τόν ἅγιο Νεομάρτυρα Βασίλειο ἐν Χιλιοδένδρῳ, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ κ.ἄ.

Στούς Ἁγίους αὐτούς συμπεριλαμβάνεται πλέον καί ὁ ἅγιος Καλλίνικος Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης, ἀφοῦ ὡς στρατιώτης ὑπηρέτησε τήν Πατρίδα ἐδῶ στήν περιοχή τῆς Καστοριᾶς καί μάλιστα ὡς στρατιώτης κήρυττε σέ χωριά ἀλλά καί μέσα στήν Καστοριά τόν θεῖο λόγο ἀπό τόν ἄμβωνα, ἀλλά καί ὡς κατηχητής.

Ὁ ἅγιος Καλλίνικος, ὡς Δημήτριος Ποῦλος, ὑπηρέτησε τήν στρατιωτική του θητεία κατά τά ἔτη 1946 μέχρι 1949, καί ὡς στρατιώτης Ὀρεινῶν Καταδρομῶν

(ΛΟΚ) ὑπηρέτησε στήν 37η Ὀρεινή Ταξιαρχία ἀπό τόν Ὀκτώβριο 1948 μέχρι τήν ἀπόλυσή του, τόν Ἀπρίλιο 1949.

Ἡ Ταξιαρχία αὐτή τότε (Σεπτέμβριο 1948 μέχρι Ἀπρίλιο 1949) βρισκόταν στό Βίτσι, καί στίς 4 Ἀπριλίου 1949 μεταστάθμευσε στήν περιοχή τοῦ Γράμμου.

Ὁ βιογράφος του Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος στό βιβλίο του *Κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας*, διασώζει τήν πληροφορία ὅτι ὡς στρατιώτης στήν περιοχή αὐτή ἐρχόταν τίς Κυριακές στήν Καστοριά καί κήρυττε. Ἐπίσης διασώζει ἕνα θαυμαστό γεγονός κατά τήν πορεία του αὐτή μέσα ἀπό ἐπικίνδυνες περιοχές γιά τόν κυριακάτικο ἐκκλησιασμό.

«Μεγάλη ἐντύπωση μοῦ προξένησε ἕνα γεγονός ἀπό τήν δράση του αὐτήν στόν Στρατό. Μοῦ τό ἔλεγε ὁ ἴδιος ὅταν ζοῦσε, ἀλλά μοῦ τό διηγήθηκε καί ἕνας ἀξιωματικός του, ὁ μετέπειτα Στρατηγός Βασίλαρος, ὅταν ἦλθε στό Νοσοκομεῖο πού ἦταν ἄρρωστος, λίγο πρίν ἀπό τόν θάνατό του, γιά νά τόν ἐπισκεφθῆ.

Ὅταν ὑπηρετοῦσε στά ΛΟΚ ἐπάνω στόν Γράμμο, εἶχε τήν ἔντονη ἐπιθυμία νά κατεβαίνη στήν Καστοριά γιά νά κηρύττη τίς Κυριακές τόν θεῖο λόγο στήν Ἐκκλησία καί γιά νά ἐκκλησιασθῆ. Τό εἶπε στόν Διοικητή του, ἀλλά ἐκεῖνος δέν τοῦ ἔδινε ἄδεια, γιατί ἡ κατάσταση ἦταν ἐπικίνδυνη. Ἄν συλλαμβανόταν, ἐνῶ θά κατέβαινε στήν Καστοριά ἤ ἐνῶ θά ἀνέβαινε στό βουνό, θά εἶχε μεγάλη εὐθύνη. Πραγματικά, ἦταν ἀρκετά ἐπικίνδυνη αὐτή ἡ πορεία. Πάνω ἀπό τρεῖς ὧρες ἔπρεπε νά κάνη γιά νά κατεβῆ ἀπό τό βουνό στήν πόλη τῆς Καστοριᾶς. Ὁ Δημήτριος ἐπέμενε. Καί τελικά ὁ Διοικητής ἔδωσε ἄδεια λέγοντας: ’’Νά πᾶς μέ δική σου εὐθύνη’’. Ἔτσι κατά τήν διάρκεια τῶν ἐπιχειρήσεων κατέβαινε μόνος του στήν Καστοριά κάθε Κυριακή γιά νά ἐκκλησιασθῆ καί νά κηρύξη, περνώντας μέσα ἀπό ἐπικίνδυνες περιοχές. Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Γιατί, ἡ κατάσταση ἦταν ἐμπόλεμη καί ἡ σύλληψή του θά εἶχε φοβερές συνέπειες. Ἐκεῖνος ἔβαζε πάνω ἀπό ὅλα τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Περπατοῦσε προσευχόμενος συνεχῶς στόν Θεό. Μοῦ διηγόταν ὅτι αὐτό πού ἔκανε ἦταν παράτολμο καί ριψοκίνδυνο. Καί ἔλεγε ὅτι ὁ Θεός τόν ἐφύλαττε. Μάλιστα διηγόταν καί ἕνα περιστατικό. Ἀνεβαίνοντας στόν Γράμμο κάποιο βράδυ τῆς Κυριακῆς πέρασε ἀπό μιά γέφυρα. Τήν ὥρα ἐκείνη ἔκανε τήν προσευχή του στόν Θεό. Δέν κατάλαβε τίποτα. Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκε, διαπίστωσε ὅτι κάτω ἀπό τήν γέφυρα ὑπῆρχε ἕνα τμῆμα ἀνταρτῶν πού τήν φύλαγαν γιά νά συλλάβουν κάποιον πού θά διερχόταν. Ὁ Δημήτριος φοροῦσε τά στρατιωτικά του ροῦχα. Καί ὅμως δέν τόν κατάλαβαν πού διῆλθε ἀπό ἐκεῖνο τό μέρος. Ὅταν πῆγε στήν μονάδα του ἀνεκοίνωσε τό γεγονός καί κινήθηκαν γιά νά τούς ἐκδιώξουν ἀπό ἐκεῖ. Ἔτσι ὑπῆρξε ἀφορμή ὥστε νά μήν ἐπιτεθοῦν οἱ ἀντίπαλοι ἀπρόοπτα καί αἰφνιδιαστικά

στήν μονάδα του» (Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, *Κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας*).

*

Ἡ σχέση αὐτή τοῦ τότε Δημητρίου Πούλου μέ τήν Καστοριά ἐπιβεβαιώνεται καί μέ δύο πρόσφατες μαρτυρίες Καστοριανῶν, πού τότε ἦταν μαθητές. Σύμφωνα μέ αὐτές ὁ Ναός στόν ὁποῖο ἐκκλησιαζόταν ὁ στρατιώτης Δημήτριος Ποῦλος ἦταν ὁ Ἅγιος Γεώργιος πόλεως Καστοριᾶς. Ἐκεῖ, ὄχι μόνον κήρυττε, ἀλλά διοργάνωσε καί Κατηχητικό.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀναστασίου Τσιτσιμίδη

Ἀπό τίς πρῶτες ἡμέρες μου στήν Καστοριά μίλησα γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο καί κάλεσα ὅποιον ἔχει κάποια ἀνάμνηση ἀπό τόν Ἅγιο νά τήν καταθέσει. Λίγο μετά τήν ἐπίσκεψή μου στήν Κορησό, ὁ ἀείμνηστος πλέον Ἀναστάσιος Τσιτσιμίδης κατέγραψε χειρογράφως τήν δική του μαρτυρία γιά τόν Ἅγιο καί μοῦ τήν ἔστειλε.

Ἡ μαρτυρία του ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἁγιοκατάταξη τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας Καλλινίκου ἔφερε στή μνήμη μου γεγονότα τοῦ ἔτους 1947, ὅταν δεκατετραετής, στήν ἔκτη Δημοτικοῦ, ἄκουγα τόν Ἅγιο (στρατιώτη τότε), νά ὁμιλεῖ στό Ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου Καστοριᾶς ἀπ᾽ ἄμβωνος, σχεδόν κάθε Κυριακή. Παπαδάκι, μέσα ἀπ᾽ τό ἱερό, καί συγκεκριμένα ἀπό τή βορεινή πύλη, πού ἦταν λίγο ἀνοιχτή,

ἔνιωθα, παρατηρώντας συγχρόνως καί τό ἐκκλησίασμα πού παρακολουθοῦσε μέ ἄκρα ἡσυχία καί προσοχή, ὅτι αὐτό «τό φανταράκι» δέν ἦταν κάτι τό συνηθισμένο. Ποῦ ἔβρισκε ἐκείνη τή φωνή, τό λεπτεπίλεπτο ἐκεῖνο «στρατιωτάκι», τυλιγμένο μέ τό φαρδύ ράσο τοῦ ἱερέα, νά ἀνεβαίνει στόν ἄμβωνα, καί, μέ τή διαπεραστική ἐκείνη φωνή, νά σαγηνεύει τό ἐκκλησίασμα; Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πώς «προοιωνίζετο» ἡ ἐξελικτική πορεία γιά τήν ἁγιότητα.

Ὅταν πληροφορήθηκα (2020) τήν ἁγιοκατάταξή του, ἔνιωσα ἀνείπωτη χαρά, γιατί ἡ ἀναξιότητά μου εἶδε καί ἄκουσε τόν Ἅγιο σέ μιά χρονική περίοδο ζοφερή, ὅπου «ἐμαίνετο» μέ σφοδρότητα ἡ λαίλαπα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, καί δέν ἤξερε κανείς ποιά θά εἶναι, τελικά, ἡ ἔκβασή του. Σήμερα, πού τά ἀναλογίζεται κανείς, δέ μπορεῖ νά μένει ἀδιάφορος. Εἶναι φωτεινά παραδείγματα, γιατί ἔδιναν θάρρος καί ἐλπίδα στούς ἀπελπισμένους καί ἀναξιοπαθοῦντες, πώς σύντομα θά ἀνατείλουν ἡμέρες εὐφρόσυνες, ἡμέρες χαρᾶς καί ἠρεμίας.

Τό στράτευμα πάντοτε ὑπῆρξε συναφές μέ τήν ἁγιότητα καί, πρό πάντων, στούς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνες. Οἱ ἅγιοι Γεώργιος, Δημήτριος, Εὐστράτιος, Μηνᾶς, καί τόσοι ἄλλοι, εἶναι τά ἐλάχιστα δείγματα τῆς προσφορᾶς του σέ Ἁγίους καί Μάρτυρες.

Ἀξίζει νά ἀναφερθεῖ πώς ὁ Ἅγιος δέν ἦταν καθόλου εὔκολο νά ἐμφανίζεται τό πρωΐ στήν ἐκκλησία• ἡ στρατιωτική του μονάδα, νομίζω, ἦταν κάπου κοντά στήν κωμόπολη τοῦ Νεστορίου, περιοχή τοῦ Γράμμου, καί ὁ δρόμος πρός τήν Καστοριά ἦταν συχνά ναρκοθετημένος. Ἄκουσα πώς ἀρκετές φορές ξεκινοῦσε νά ᾽ρθεῖ μέ τά πόδια, νύχτα. Αὐτά, βέβαια, δέ γίνονται, ὅπως καταλαβαίνει κανείς, ἀπ᾽ ὁποιονδήποτε.

Αὐτά τότε.

Ἀρχές Ἰανουαρίου 1961 θά παρουσιαζόμουν ὡς νεοσύλλεκτος στό Κέντρο Νεοσυλλέκτων Μεσολογγίου, μέ καθυστέρηση τεσσάρων ἐτῶν, λόγῳ σπουδῶν στό πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, καί συγκεκριμένα στή Θεολογική Σχολή. Πέρασα ἀπό τή Μητρόπολη Καστοριᾶς νά χαιρετήσω τό μακαριστό Μητροπολίτη Δωρόθεο. «Μιά πού θά πᾶς», μοῦ εἶπε, «στό Μεσολόγγι, πέρνα καί ἀπό τή Μητρόπολη Μεσολογγίου• ἐκεῖ ὑπηρετεῖ, ὡς ἱεροκήρυκας καί πρωτοσύγκελλος, ὁ Καλλίνικος• ἔχω ἀκούσει», μοῦ εἶπε, «τά καλύτερα λόγια γι᾽ αὐτόν».

Δυό-τρεῖς μέρες προτοῦ νά παρουσιαστῶ στό ΚΕΝ Μεσολογγίου, πῆγα νά τόν δῶ. Μόλις τόν ἀντίκρυσα, κάτι μοῦ ἔλεγε ἡ ἁγία του μορφή... «Ἐγώ», μοῦ εἶπε, «ὑπηρέτησα ὡς στρατιώτης στή 15η Μεραρχία». Ἀμέσως καί ᾽γώ τόν ρώτησα, ἄν κήρυττε στό Ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου Καστοριᾶς. «Ναί», μοῦ εἶπε• καί τόν εἶδα νά

λάμπουν τά μάτια του ἀπό χαρά καί συγκίνηση.

Ἡ συζήτηση κράτησε ἀρκετά...

Κορησός 12-12-2021

Ἀναστάσιος Τσιτσιμίδης».

Ἡ μαρτυρία τοῦ κ. Σεραφείμ Παπαγιάννη

Ἐπίσης, τόν Δεκέμβριο τοῦ 2021 παρέλαβα μέ μεγάλη χαρά καί ἄλλη μιά σημαντική μαρτυρία Καστοριανοῦ γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο.

Πρόκειται γιά τήν μαρτυρία τοῦ Ἰατροῦ Σεραφείμ Παπαγιάννη ἀπό τήν Ἀμερική.

Σέ ἐπιστολή του πρός ἐμέ, γιά νά μέ συγχαρεῖ γιά τήν ἐνθρόνισή μου, ἀναφέρεται μέ θερμά λόγια γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο, τόν ὁποῖο εἶχε κατηχητή (!) στήν Καστοριά. Ὁ ἴδιος μαθητής τότε Γυμνασίου καί ὁ Ἅγιος, τότε Δημήτριος Ποῦλος, στρατιώτης.

Μοῦ ἔγραψε ὁ κ. Παπαγιάννης, μεταξύ ἄλλων:

«Σεβασμιώτατε,

... Ἐν συνεχείᾳ θά ἤθελα νά ἀναφέρω ὁρισμένα κοινά χαρακτηριστικά πού μᾶς συνδέουν. ...

Ἐκεῖνο ὅμως πού μᾶς συνδέει περισσότερο εἶναι τό ὄνομα τοῦ Νέου Ἁγίου τοῦ ὁποίου Ἐσεῖς ἐπαξίως φέρετε τό ὄνομά Του.

Τόν Ἅγιο Καλλίνικο Ἐδέσσης τόν γνώρισα πρωτίστως ὅταν ἤμουν μαθητής στό Γυμνάσιο Καστοριᾶς. Αὐτός ὑπηρετοῦσε θεολόγος στρατιώτης στήν 15η Μεραρχία, μετά τόν ἐμφύλιο. Διάλεξε ὀκτώ ἀριστούχους μαθητάς τῶν δύο τελευταίων τάξεων, συμπεριλαμβανομένου καί ἐμοῦ, καί ἔκανε μιά ἐξαιρετική ὁμάδα Κατηχητικοῦ. Πολύ μᾶς ἔλειψε ὅταν ἀπελύθει ἐκ τοῦ στρατοῦ καί μετέβει ἀπό τήν Καστοριά στήν Ναύπακτο (μᾶλλον ἐνν. στό Μεσολόγγι) καί τελικά κατέληξε στήν Ἔδεσσα ὡς Μητροπολίτης Καλλίνικος τόν ὁποῖον Ἐσεῖς γνωρίζετε καλύτερα.

Ὅσες φορές ἐρχόμουν στήν Ἑλλάδα ἀπό τήν Ἀμερική τόν ἐπισκεπτόμουν ἀδιαλείπτως στήν Ἔδεσσα. Ἤμουν ὁ μόνος ἐπιβιώσας μαθητής του ἀπό τήν κατηχητική του ὁμάδα τῆς Καστοριᾶς, ὅπου ἦταν ὡς κύριος Ποῦλος.

Αἰσθάνομαι ρίγη συγκινήσεως ὅταν σκέφτομαι στό ἐπόμενο ταξείδι μου στήν Ἑλλάδα ...

Ἐλπίζω νά μέ ἀξιώσει ὁ Ἅγιος Καλλίνικος νά πάω νά προσκυνήσω τόν Ἅγιόν Του τάφο στήν Ἔδεσσα. ...

Μέ βαθύτατο σεβασμό ἀσπάζομαι τήν δεξιάν Σας

Δρ. Σεραφείμ Παπαγιάννης, Ἰατρός».

*

Καί ἐγώ αἰσθάνομαι ρίγη συγκινήσεως, μαζί μέ τόν κ. Παπαγιάννη, γιά τίς δύο

αὐτές πολύτιμες μαρτυρίες, οἱ ὁποῖες καθιστοῦν πλέον ἀδιάσειστη τήν συγκαταρίθμηση τοῦ Ἁγίου Καλλινίκου Ἐπισκόπου Ἐδέσσης στόν χορό τῶν Καστοριανῶν Ἁγίων.

Εὐχαριστῶ πολύ καί τούς δύο αὐτούς Καστοριανούς. Καί γιά τόν μέν Ἀναστάσιο Τσιτσιμίδη εὔχομαι νά τόν ὑποδεχθεῖ στούς οὐρανούς ὁ ἅγιος Καλλίνικος, μαζί μέ τούς ἄλλους Ἁγίους Θεοδόσιο καί Διονύσιο τούς ἐκ Κορησοῦ. Γιά δέ τόν κ. Σεραφείμ Παπαγιάννη εὔχομαι νά ἔχει τήν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Καλλινίκου καί σύντομα νά συναντηθοῦμε ἐδῶ στήν Πατρίδα.

***

Ὁ ἐπικήδειος λόγος τοῦ π. Διονυσίου Παπαϊωαννίδη

Θέλω λίγα λόγια νά πῶ γιά τόν ἀδελφό μας τόν κ. Τάσο, πού σήμερα τόν ἀποχαιρετᾶμε καί παράλληλα τοῦ εὐχόμαστε, «καλό ταξίδι» γιά τήν Ἄνω Ἰερουσαλήμ, τήν αἰώνια κατοικία μας.

Ἡ καταγωγή, του ἀπό ἱερατική οἰκογένεια· ὁ πατέρας του, π. Ἰωάννης, καί ὁ παππούς του, π. Βασίλειος, ἄφησαν σπουδαία παρακαταθήκη γιά τόν ἴδιο ἀλλά καί γιά ὅλους τούς Κορησιῶτες, γιατί μιλοῦνε ὅλοι μέ τά καλύτερα λόγια γιά τούς δύο αὐτούς ἱερεῖς, γιά τήν καλοσύνη τους καί τήν ἀγάπη τους γιά τήν Ἐκκλησία. Ἔτσι, λοιπόν, καί ὁ κ. Τάσος, γαλουχήθηκε μέσα σέ ἕνα ἐκκλησιαστικό πνεῦμα, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀκολουθήσει καί αὐτός ἕναν παράλληλο δρόμο· δέν ἔγινε ἱερέας, ἀλλά σπούδασε στήν θεολογική σχολή καί ἔγινε θεολόγος, γιά νά διδάσκει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Μετανάστευσε γιά ἀρκετά χρόνια στήν Κόνιτσα, ὅπου ὑπηρέτησε ὡς καθηγητής Θεολογίας, καί ἄφησε τά ἴχνη του ἐκεῖ, διαπρέποντας ὡς καθηγητής ἀλλά καί ὡς ἄνθρωπος τῆς Ἐκκλησίας, συμμετέχοντας σέ πολλές ἐκκλησιαστικές ἐκδηλώσεις.

Ἡ μεγάλη του ἀγάπη ὅμως ἦταν ἡ ψαλτική τέχνη, τήν ὁποία ἔμαθε δίπλα σέ μεγάλους δασκάλους καί ψάλτες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔτσι, λοιπόν, ὅταν ἔμαθε ἄριστα τήν ψαλτική, καθιερώθηκε καί πλέον ἔγινε καί ψάλτης, γιά νά πλαισιώσει τό ἀναλόγιο καί ἀπό ἐκεῖ νά βοηθήσει τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετά ἀπό ἀρκετά χρόνια στήν Κόνιτσα, ἀφοῦ πῆρε τήν σύνταξή του ὡς καθηγητής, ἐπέστρεψε καί πάλι στήν ἰδιαίτερή του πατρίδα, τήν Κορησό, γιά νά προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του καί πάλι στήν Ἐκκλησία, τώρα πλέον ὡς ψάλτης. Ὀργάνωσε μιά ἄριστη χορωδία Βυζαντινῆς μουσικῆς πού ἔψαλλε κάθε Κυριακή ἀπό πάνω ἀπό τόν γυναικωνίτη καί πραγματικά ἦταν μιά καταπληκτική χορωδία.

Ἄνθρωπος πολυτάλαντος καί γνώστης πολλῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἔγραφε ὅμως καί τροπάρια Ἁγίων, εἰδικά αὐτῶν πού τιμᾶ ἰδιαίτερα ἡ Κορησός (ἅγ. Γεώργιος, ἅγ. Χαράλαμπος, ἅγ. Διονύσιος Ἁγίου Ὄρους). Ἀκόμα, δημιούργησε καί μιά ἄλλη μουσική χορωδία στό ΚΑΠΗ, γιά πολλά χρόνια, μέ μεγάλη ἐπιτυχία καί πολλά μέλη.

Ἀλλά καί ὡς ἄνθρωπος ὑπῆρξε ταπεινός, συνετός, εὐχάριστος καί μέ πολλή ἀγάπη γιά τήν Ἐκκλησία.

Ὑπηρέτησε τό ἀναλόγιο ἐδώ στήν ἐνορία μας, γιά πολλά χρόνια, χωρίς νά πάρει οὔτε ἕνα εὐρῶ. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ὅταν κάποια στιγμή, στήν ἀρχή τῆς ἱερατικῆς μου διακονίας, μοῦ ζήτησε νά τοῦ φέρω ἕνα μικρό τυπικό ἀπό τήν Μητρόπολη, γιά νά τό ἔχει στό σπίτι νά τό μελετᾶ· αὐτό τό εἶχα πάρει 12 εὐρῶ καί ὅταν τοῦ τό ἔδωσα, τοῦ εἶπα, «Κύριε Τάσο, σοῦ τό χαρίζει ἡ ἐνορία. Προσφέρεις τόσα πολλά, σάν ἕνα δῶρο γιά ὅλα αὐτά» καί τότε μοῦ ἀπάντησε μέ πολύ σοβαρό ὕφος, «Ἄν δέν δεχθεῖς νά σοῦ δώσω 12 εὐρῶ, δέν θά ἔρθω νά ψάλω ξανά». Καί ἔτσι, δεν μπόρεσα νά τοῦ ἀρνηθῶ, καί δέχθηκα νά μοῦ τά δώσει.

Σήμερα ἀποχαιρετᾶμε ἕναν σπουδαῖο ἄνθρωπο, ἕναν καθηγητή, ἕναν ἄριστο ψάλτη, ἕναν ὡραῖο ἄνθρωπο, ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἐκκλησίας.

Εὐχόμαστε ὁ Θεός νά τόν ἀναπαύσει καί νά τόν κατατάξει ἐκ δεξιῶν του, γιά νά ἀπολαμβάνει ἐκεῖ οὐράνιες μελωδίες, πού τόσο ἀγάπησε.

Εὐχόμαστε τά θερμά μας συλλυπητήρια, τό ἐκκλησιαστικό συμβούλιο ἀλλά καί ὅλος ὁ κόσμος τῆς ἐνορίας μας, στήν οἰκογένειά του, τήν ἀγαπημένη του γυναίκα τήν κ. Ὀλυμπία, τά παιδιά του Βασίλη καί Ἰωάννη· καί σέ αὐτούς καλό κουράγιο καί δύναμη νά συνεχίσουν.

Καλό παράδεισο κ. Τάσο